

# พระธรรมดาเนียล - บทที่แปดสิบห้า

การเปิดเผยเส้นทางแห่งคำพยากรณ์:

ความเชื่อมโยงอันทรงพระเจ้าแห่งมหุดหมายทางประวัติศาสตร์

Jeff Pippenger

2024-02-18

หนังสือยี่สิบหกปีหลังจากการกบฏในปี 1863 คือในปี 1989 ข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่ 11 ได้ถูกเปิดเผย

ความรู้ที่ถูกเปิดเผยเป็นครั้งแรกในปีนั้นคือการตระหนักถึงแนวการปฏิรูปของประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ และการสำแดงว่าบรรดาแนวเหล่านั้นล้วนขนานสอดคล้องกัน แล้วในปี 1992

ความสว่างแห่งข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายก็เริ่มคลี่คลาย

การนำเสนอความจริงเหล่านี้ต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกเกิดขึ้นในปี 1994 และหัวข้อคือแนวการปฏิรูป ในปี 1996 ได้มีการตีพิมพ์นิตยสารฉบับหนึ่งชื่อ The Time of the End,

ซึ่งระบุถึงข้อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่ 11.

ปี 1996 เป็นปีที่สารชาวนั้นได้ถูกทำให้เป็นทางการ

ซึ่งเป็นมหุดหมายที่ขนานกับการทำให้สารข่าวของวิลเลียม มิลเลอร์เป็นทางการในปี 1831

สารข่าวของมิลเลอร์คือการประกาศการเปิดขึ้นของการพิพากษา

และหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดคือการประกาศการสิ้นสุดของการพิพากษา

หัวข้อของสารข่าวของมิลเลอร์คือเวลากรรมเชิงพยากรณ์ดังที่เปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์

หัวข้อของหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดคือโรมสมัยใหม่ (กษัตริย์ฝ่ายเหนือจอมปลอม)

วิธีการตีความที่เปิดเผยแก่มิลเลอร์คือกฎ 14 ประการของเขาว่าด้วยการตีความคำพยากรณ์

ส่วนวิธีการที่เปิดเผยในปี 1989 คือ "บรรทัดบนบรรทัด" ของขบวนการปฏิรูปทั้งหลาย

งานของมิลเลอร์รวมถึงการสถาปนาพระวาระของพระเจ้าให้มีสิทธิอำนาจ ตรงกันข้ามกับธรรมประเพณีและจารีตของสันตะปาปาที่ได้มีผลบังคับใช้ในโลกลมาเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ด้วยเหตุนี้

ข่าวสารของมิลเลอร์จึงได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในปี 1831

(ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ข่าวสารของมิลเลอร์มีรูปแบบเป็นทางการ)

ตรงกับสองร้อยยี่สิบปีพอดีหลังจากการจัดทำพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ งานของ Future for America คือการระบอบบาทของสหรัฐอเมริกาในการสมานบาดแผลมฤตยูของสันตะปาปาในกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ด้วยเหตุนี้ นิตยสาร The Time of the End จึงได้รับการตีพิมพ์ในปี 1996

(ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ข่าวสารมีรูปแบบเป็นทางการ)

ตรงกับสองร้อยยี่สิบปีพอดีหลังจากการเริ่มต้นของสหรัฐอเมริกาในปี 1776.

การตระหนักถึงระยะเวลาสองร้อยยี่สิบปีซึ่งเชื่อมโยงหัวข้อของแต่ละขบวนการปฏิรูปเข้าด้วยกันพร้อมทั้งจุดอ้างอิงทางประวัติศาสตร์นั้น มิได้เป็นที่รับรู้จนกระทั่งหลังวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ไปมากแล้ว

เพราะจนกว่าภัยพิบัติประการที่สามจะมาถึง ณ วันนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงนำชนชาติของพระองค์กลับไปสู่หนทางเก่าแก่ตามเยเรมีย์ บทที่หก

ข้อสิบหกและสิบเจ็ด ที่นั่นเองที่ความสว่างเรื่อง "เจ็ดกาลเวลา" ได้ถูกค้นพบอีกครั้ง

และเมื่อความสว่างนั้นพัฒนาต่อไป ก็ปรากฏชัดว่าสองร้อยยี่สิบคือจำนวนที่เชื่อมโยงดาเนียล 8 ข้อ 13 และ 14 เข้าด้วยกัน ในข้อ 13 นิमित "chazon" แห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ได้รับการระบุไว้ และในข้อ 14 นิमित

"mareh" แห่ง "การปรากฏ" ได้รับการระบุไว้

ความเชื่อมโยงระหว่างสองข้อนี้คือสิ่งที่กาเบรียลได้มาเพื่อสอนแก่ดาเนียล และดาเนียลเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย ผู้ซึ่งจะมาถึงความเข้าใจในความเชื่อมโยงระหว่างนิมิตทั้งสองนั้น

นิมิตในข้อสิบสามเป็นตัวแทนของ "เจ็ดกาล" (สองพันห้าร้อยยี่สิบปี) และนิมิตในข้อสิบสี่เป็นตัวแทนของสองพันสามร้อยวัน (ปี) "เจ็ดกาล" ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายใต้คือยูดาห์ ซึ่งเป็นตัวแทนของยูดาห์ เยรูซาเล็ม และสถานนมัสการ เริ่มขึ้นในปี 677 ก่อนคริสตกาล และสองพันสามร้อยปีซึ่งชี้ถึงการฟื้นฟูเยรูซาเล็มและสถานนมัสการนั้น เริ่มขึ้นในปี 457 ก่อนคริสตกาล

ระยะเวลาสองร้อยยี่สิบปีผูกนิมิตทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน และจำนวนสองร้อยยี่สิบปีนั้นได้รับการยอมรับว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความเชื่อมโยงระหว่างการย้ายพลโยธาและสถานบริสุทธิ์ โดยอำนาจแห่งความรกร้างของลัทธินอกศาสนาและลัทธิสันตะปาปา ซึ่งถูกพรรณนาว่าเป็นการกระจัดกระจายและเป็นความพิโรธของพระเจ้า ระยะเวลาสองร้อยยี่สิบปีได้ผูกนิมิตว่า ด้วยกิจการของชาตानในการย้ายสถานบริสุทธิ์เข้ากับนิมิตว่าด้วยกิจการอันชอบธรรมของพระเจ้าในการบูรณะพระวิหารเดียวกันนั้น ฉะนั้น สองร้อยยี่สิบปีจึงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเชื่อมโยงอันศักดิ์สิทธิ์

ดังเช่นที่ขบวนการมิลเลอไรต์สิ้นสุดลงที่การกบฏในปี 1863 และต่อมาอีกหนึ่งร้อยยี่สิบหกปีให้หลัง ขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็มาถึง อันเป็นการเน้นย้ำว่าขบวนการทั้งสองเชื่อมโยงกันด้วยสัญลักษณ์ของ "เจ็ดเวลา" (หนึ่งร้อยยี่สิบหก) นั้นในช่วงเวลาสองร้อยยี่สิบปีก็ได้เชื่อมโยงการสถาปนาชาวสารพระคัมภีร์ของมิลเลอร์ในปี 1831 เข้ากับการจัดพิมพ์พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ในปี 1611 นั้นเช่นเดียวกัน ช่วงเวลาเดียวกันนั้นก็ได้เชื่อมโยง Future for America เข้ากับการเริ่มต้นของอเมริกา ขณะเดียวกันก็ระบุถึงจุดจบของอเมริกา.

เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาได้เสด็จเข้ามาในพระวิหารซึ่งพระองค์ได้ทรงยกขึ้นภายในสี่สิบหกปี นับตั้งแต่ ค.ศ. 1798 อันเป็นจุดสิ้นสุดของความกริ้วครั้งแรก จนถึง ค.ศ. 1844 อันเป็นจุดสิ้นสุดของความกริ้วครั้งสุดท้าย โดยฉับพลัน การเสด็จเข้าสู่พระวิหารของพระองค์นั้นมีการเพระวิญญานบริสุทธิ์นำหน้าแล้วในการเคลื่อนไหวของเสียงร้องเหิงคิน ซึ่งได้ถูกเป็นภาพลวงหน้าไว้โดยการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยของพระคริสต์ พยานทั้งสองนั้นยืนยันว่า เมื่อการเคลื่อนไหวของเสียงร้องเหิงคินถูกทำให้เกิดขึ้นซ้ำอีกในวาระสุดท้าย พระคริสต์จะได้ทรงยกพระวิหารของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันขึ้นแล้ว การเคลื่อนไหวทั้งสองซึ่งเสียงร้องเหิงคินในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นสำเร็จสัมฤทธิ์ขึ้น มีลักษณะขนานกันต่อกัน!

"ข้าพเจ้ามักถูกชี้ไปยังอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งห้าคนมีปัญญา และห้าคนโง่เขลา อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะสำเร็จตามตัวอักษรทุกประการ เพราะมีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษสำหรับยุคเวลานี้ และเช่นเดียวกับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะยังคงเป็นความจริงสำหรับกาลปัจจุบันเรื่อยไปจนสิ้นยุคเวลา" Review and Herald, August 19, 1890.

ประวัติของพวกมิลเลอไรต์ (ขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง)

เป็นภาพแทนของการสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทวีความเข้มข้นขึ้น ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อพระธรรมดาเนียลถูกเปิดเผยในปี 1798

ฤทธิ์เดชนั้นเพิ่มพูนขึ้นเมื่อทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์ที่สิบเสด็จลงมาในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

จากนั้นความผิดหวังครั้งแรกในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 ก็เกิดขึ้น

และท้ายที่สุดได้นำไปสู่การเพระวิญญานบริสุทธิ์ลงมา ณ การประชุมค่ายเอ็กซีเตอร์ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 12

สิงหาคม ค.ศ. 1844 และยังคงแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดินดจลคสันมหาสมุทรซัดสาด จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ประวัติของ Future for America (ขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม) เป็นภาพแทนของการสำแดงฤทธาภาพของพระเจ้าที่ทวีความเข้มข้นขึ้น ซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพระธรรมดาเนียลถูกคไล่ออกในปี 1989 ฤทธาภาพนั้นได้เพิ่มพูนขึ้นเมื่อทูตสวรรค์แห่งวิวรรณ์บทที่สิบแปดได้ลงมาในวันที่ 11 กันยายน 2001 แล้วความผิดหวังครั้งแรกแห่งวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 ก็มาถึง ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การเทพระวิญญานบริสุทธิ์ลงมา ซึ่งจะยังคงแผ่ขยายไปทั่วพิภพประหนึ่งไฟป่า จนกระทั่งมีคาเอลทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง

ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คำพยากรณ์หลายประการได้สำเร็จลุล่วง จึงชี้ให้เห็นว่า เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นมาถึง คำพยากรณ์หลายประการจะสำเร็จลุล่วงอีกครั้ง หนึ่งในคำพยากรณ์เหล่านั้นคือการที่นิมิตเนินช้า ดังที่แสดงไว้ในพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง พระธรรมฮาบากุก บทที่สอง ระบุถึงประสบการณ์ของทั้งขบวนการทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สาม ทั้งสองขบวนการต่างเผชิญกับการโต้แย้งเกี่ยวกับวิถีวิทยาพระคัมภีร์ที่ถูกต้อง ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างบรรดาตัวแทนของขบวนการนั้นกับอดีตชนชาติที่ทรงเลือกไว้ ผู้ซึ่งกำลังถูกข้ามผ่านไปในระหว่างกระบวนการแห่งการโต้แย้งนั้น

ข่าวสารซึ่งจะต้องได้รับการพิทักษ์โดยยามเฝ้าแห่งประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง คือการระบุความจริงทั้งหลาย (อัญมณีของมิลเลอร์) ซึ่งในที่สุดได้ถูกนำเสนอไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์สองฉบับแห่งปี 1843 และ 1850 ในกระบวนการแห่งการโต้แย้งนั้น จะมีความผิดหวังเกิดขึ้นซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแยกออกจากชนชั้นที่เป็นปฏิปักษ์ทั้งสองฝ่าย และเป็นคำเรียกให้บรรดาผู้สตัยซ์ซื้อตั้งตนถวายแต่อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แล้วฮาบากุกก็ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนสองจำพวกที่เกี่ยวข้องอยู่ในกระบวนการทดสอบความจริงอันเป็นรากฐานนั้น กระบวนการทดสอบดังกล่าว ซึ่งรวมถึงการโต้แย้งระหว่างคนสองจำพวกนั้นที่สงบลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ได้สิ้นสุดลงตรงจุดเดียวกับที่พระธรรมฮาบากุกบทที่สองสิ้นสุดลงพอดี

แต่พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้ทั่วทั้งพิภพหนึ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฮาบากุก 2:20

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเสด็จเข้าสู่วิหารของพวกมิลเลอร์ไรต์ของพระองค์โดยฉบับพลัน และครั้งนั้นแผ่นดินโลกทั้งสิ้นพึงสงบนิ่ง เพราะวันลบบมลทินบาปฝ่ายแบบจริงได้มาถึงแล้ว และการพิพากษาคนตายเป็นได้เริ่มขึ้นแล้ว ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ในฮาบากุกบทที่สองได้สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และพระเยซูทรงระบุจุดสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งกับจุดเริ่มต้นของอีกสิ่งหนึ่งอยู่เสมอ จุดเริ่มต้นของนิมิตทั้งสอง คือ

นิมิตแห่งช่วงเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีของการเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา และนิมิตแห่งการฟื้นฟูสถานนมัสการและพลโยธา ได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกัน แต่แยกจากกันด้วยระยะเวลาสองร้อยยี่สิบปี และเมื่อถึงคราวสิ้นสุด นิมิตทั้งสองก็ได้รับการระบุว่าได้สิ้นสุดลงแล้ว ในฮาบากุกบทที่ สอง ข้อ ยี่สิบ

เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้านี้มีผลบังคับใช้ คำพยากรณ์หลายประการจะสำเร็จลง คำพยากรณ์ประการหนึ่งนั้นคือการล่าช้าของนิมิต ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนในพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง

พระธรรมอาบาถูก บทที่สอง ระบุถึงประสบการณ์ของทั้งขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สาม ทั้งสองขบวนการต้องเผชิญกับการโต้แย้งเกี่ยวกับระเบียบวิธีทางพระคัมภีร์ที่ถูกต้อง ซึ่งดำเนินขึ้นระหว่างบรรดาตัวแทนของขบวนการนั้นกับประชากรผู้ทรงเลือกในอดีต ซึ่งกำลังถูกผ่านเลยไปในระหว่างกระบวนการแห่งการโต้แย้งนั้น

ข่าวสารซึ่งจะต้องได้รับการปกป้อง โดยผู้ยามแห่งประวัติของทูตสวรรค์องค์ที่สาม คือการระบุข้อความจริงทั้งหลาย (อัญมณีของมิลเลอร์) ซึ่งในที่สุดได้ถูกเป็นตัวแทนไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองฉบับแห่งปี 1843 และ 1850 ในกระบวนการแห่งการโต้แย้งนั้น

ได้มีความผิดหวังเกิดขึ้นซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแยกออกระหว่างคนสองจำพวกที่เป็นปฏิปักษ์กัน และมีการทรงเรียกให้ผู้สัจย์ชื่อเข้าสู่การถวายตัวที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จากนั้นอาบาถูกได้ระบุให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนสองจำพวกที่เกี่ยวข้องอยู่ในกระบวนการทดสอบแห่งความจริงพื้นฐานเหล่านั้น กระบวนการทดสอบนั้น ซึ่งได้ถูกเป็นตัวแทนโดยการโต้แย้งระหว่างคนสองจำพวก จะสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ ณ กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ตรง ณ จุดที่อาบาถูกบทที่สอง ได้สิ้นสุดลงพอดี

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์  
ให้ทั้งพิภพสงบนิ่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ อาบาถูก 2:20

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จเข้าสู่พระวิหารแห่งหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น โดยฉับพลัน และเมื่อนั้นทั่วทั้งแผ่นดินโลกจะสงบนิ่ง เพราะวันลบลมทึนผ่ายแบบสำเร็จจะมาถึงการพิพากษาคนเป็นแล้ว ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของพระธรรมอาบาถูก บทที่สอง สิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งใกล้จะมาถึง และพระเยซูทรงระบุจุดจบของสิ่งหนึ่งให้เป็นจุดเริ่มต้นของอีกสิ่งหนึ่งอยู่เสมอ

การพิพากษาคนเป็นเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 แต่การพิพากษานั้นเป็นกระบวนการ กระบวนการนั้นเริ่มต้นที่ครวเรือนของพระเจ้า

แล้วจึงดำเนินไปถึงจุดที่การพิพากษามาถึงบรรดาผู้ที่อยู่นอกครวเรือนของพระเจ้า เมื่ออาคารใหญ่โตทั้งหลายของนครนิวยอร์กถูกทำลายลง การพิพากษาซึ่งเป็นภาพแทนโดยทูตสวรรค์ผู้ประทับตราที่เดินผ่านกรุงเยรูซาเล็มและประทับหมายไว้บนบรรดาผู้ที่ถอนหายใจและร้องไห้เพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่กระทำกันอยู่ในคริสตจักร รวมทั้งสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำกันในแผ่นดิน ก็ได้เริ่มต้นขึ้นด้วย เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นมาถึง พระคริสต์จะทรงเสด็จสิ้นพระราชกิจในการสถาปนาพระวิหารของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และทูตสวรรค์ผู้ทำลายจะนำการพิพากษามาสู่กรุงเยรูซาเล็ม

ครั้นแล้ว คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจึงถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณ และการพิพากษาคนเป็นก็เริ่มต้นขึ้นสำหรับฝูงแกะอีกฝูงหนึ่ง ซึ่งมีเอโดม โมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมนเป็นตัวแทน ดังที่กล่าวไว้ในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบเอ็ด

ไม่ว่าจะพิจารณาขบวนการมิลเลอร์ไรต์ของทูตสวรรค์องค์แรก หรือขบวนการอันทรงฤทธิ์ของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ประวัติทั้งหมดของขบวนการปฏิรูปนั้นเป็นภาพแทนของการทรงสำแดงความจริงที่ทวีความเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งถึงจุดสูงสุดในการเทพะวิญญานบริสุทธิ์ลงมา การเทพะวิญญานบริสุทธิ์ลงมานั้นเป็นจุดสำคัญของคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้าย นี่จึงเป็นเหตุให้หญิงพรหมจารีที่โง่เขลาไม่มีน้ำมัน และหญิงพรหมจารีที่มีปัญญามีน้ำมัน น้ำมันนั้นคือฝน

เขาทั้งหลายกล่าวกันว่า ถ้าชายคนหนึ่งหย่าภรรยาของตน และนางจากเขาไปเป็นภรรยาของชายอื่น เขาจะกลับไปรับนางอีกหรือ? แผ่นดินนั้นจะไม่เป็นมลทินอย่างยิ่งหรือ? แต่เจ้าได้เล่นซู้กับคนรักมากมาย

กระนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า จงกลับมาหาเราอีก จงเมตตาของเจ้าชื่นมองไปยังที่สูงทั้งหลาย และดูเถิดว่ามีแห่งใดบ้างที่เจ้ายังมีไดโนนอนกับเขา ริมทางทั้งหลายเจ้านั่งคอยพวกเขา ดจชาวอาหรับในถิ่นทุรกันดาร และเจ้าได้กระทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยการล่วงประเวณีของเจ้าและด้วยความชั่วร้ายของเจ้า เหตุฉะนั้นฝนฟ้าใหญ่จึงถูกยับยั้งไว้ และไม่มีฝนปลายฤดูเลย และเจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าไม่ยอมละอาย เจ้าจะไม่ร้องทูลเรา ตั้งแต่เวลานี้ว่า "พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำแห่งวัยเยาว์ของข้าพระองค์" หรือ? เยเรมีย์ 3:1-4

ในข้อความตอนนี้ (และบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหมดต่างกล่าวถึงวาระสุดท้าย) พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่าประชากรของพระองค์ได้เล่นชู้ ถึงขั้นมีหน้าผากของหญิงแพศยา หญิงแพศยาแห่งวาระสุดท้ายคืออำนาจสันตะปาปา และหน้าผากนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการตัดสินใจโดยเจตนา ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายเป็นคนชั่วร้าย แต่พระเจ้ากำลังทรงยื่นคำเรียกครั้งสุดท้าย แม้ว่าพวกเขาจะมาถึงจุดที่ได้ตัดสินใจเช่นเดียวกับหญิงแพศยาแล้วก็ตาม พวกเขาได้พัฒนาอุปนิสัยซึ่งเป็นภาพแทนโดยคนชิวายที่สี่ ซึ่งเป็นสภาพที่พวกเขาพร้อมจะกราบไหว้ดวงอาทิตย์ ดังที่มีภาพแทนไว้ในคนชิวายที่สี่ในเอเสเคียล บทที่แปด

"เวลาได้มาถึงแล้วที่ความสว่างแท้จริงจะส่องประกายท่ามกลางความมืดฝ่ายศีลธรรม ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้ถูกประกาศออกไปสู่โลก เพื่อเตือนมนุษย์มิให้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายหรือของรูปของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน การรับเครื่องหมายนั้นหมายถึงการมาถึงข้อสรุปตัดสินใจเช่นเดียวกับที่สัตว์ร้ายได้กระทำ และสนับสนุนแนวคิดเดียวกันนั้น โดยเป็นการต่อต้านพระวาระของพระเจ้าโดยตรง พระเจ้าตรัสถึงบรรดาผู้ที่รับเครื่องหมายนั้นว่า 'ผู้นั้นจะต้องตีทะเล่างุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งหลงโดยไม่เจือปนลงในถ้วยแห่งพระอาชญาของพระองค์ และเขาจะต้องถูกรุกรานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์บริสุทธ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก'" Review and Herald, July 13, 1897.

เยเรมีย์กำลังกำหนดชี้ว่าประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายมีหน้าผากของหญิงแพศยาอยู่แล้ว พวกเขากำลังอยู่บนปากเหวแห่งการได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เพราะพวกเขาเป็น "คนชิว" ในข้อความที่เพิ่งอ้างมานั้น ชิสเตอร์ไวท์กล่าวต่อไปว่า:

"หากความสว่างแห่งความจริงได้ถูกนำเสนอแก่ท่านแล้ว เปิดเผยให้เห็นวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ และสำแดงว่าไม่มีรากฐานใดในพระวาระของพระเจ้าสำหรับการถือรักษาวันอาทิตย์ แต่กระนั้นท่านยังคงยึดติดกับวันสะบาโตเทียมเท็จ ปฏิเสธที่จะถือวันสะบาโตซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่า 'วันบริสุทธ์ของเรา' ให้บริสุทธ์ ท่านก็รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อใด?—เมื่อท่านเชื่อฟังกฤษฎีกาที่สั่งให้ท่านหยุดจากการงานในวันอาทิตย์และนมัสการพระเจ้า ทั้งที่ท่านรู้ว่าคุณไม่มีถ้อยคำแถมแต่คำเดียวในพระคัมภีร์ที่แสดงว่าวันอาทิตย์เป็นสิ่งอื่นใดนอกจากวันทำงานธรรมดา ท่านก็ยินยอมรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และปฏิเสธตราประทับของพระเจ้า หากเราได้รับเครื่องหมายนี้ไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเรา คำพิพากษาที่ได้ประกาศไว้เหนือบรรดาผู้ไม่เชื่อฟังก็จำต้องตกลงเหนือเรา แต่ตราประทับแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ถูกประทับไว้เหนือบรรดาผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยสำนักผิดชอบชิวดี"

"และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และความนึกคิดทุกประการแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างต่อเนื่องเสมอไป.... แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความทารุณ.... และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า ปลายทางของเนื้อหนังทั้งสิ้นมาถึงเบื้องหน้าเราแล้ว

เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความทารุณเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลกนั้น พวกเขจะต้องถูกตัดขาดไป เพราะพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินโลกซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้ชนชาติผู้ชอบธรรมได้ชื่นชมเสียมลทิน”

“‘ดังเช่นที่เป็นมาแล้วในสมัยของโนอาห์’ พระคริสต์ได้ทรงประกาศไว้ว่า ‘ก็จะเป็นเช่นนั้นด้วยในสมัยของบุตรมนุษย์’ และมีใช่เป็นเช่นนั้นหรือ? ผู้ใดก็ตามที่พิจารณาหนังสือพิมพ์รายวันย่อมจะเห็นรายการอาชญากรรมอันยืดยาว—การฆาตกรรม การลักขโมย การปล้น การยักยอก การฆาตกรรม บางครั้งทั้งครอบครัวก็ถูกสังหาร เพื่อให้ความปรารถนาของมนุษย์ที่จะครอบครองเงินทองหรือทรัพย์สินซึ่งมิได้เป็นของตนได้รับการสนอง โลกนี้กำลังกลับเป็นดังที่เคยเป็นในสมัยของโนอาห์อย่างแท้จริง เพราะมนุษย์ละเลยพระบัญชาของพระเจ้าอย่างเปิดเผย” Review and Herald, July 13, 1897.

เยเรมีย์กำลังระบุประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายซึ่งกำลังจะกัมกราบต่อดวงอาทิตย์ และเมื่อท่านทำเช่นนั้น ท่านก็ชี้ให้เห็นว่า “ฝนหาได้ถูกยับยั้งไว้แล้ว และไม่มีฝนปลายฤดู; และเจ้าได้มีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าไม่ยอมอับอาย” “คนอธรรม” ท่ามกลางประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายไม่ได้รับฝนปลายฤดู และพวกเขาปฏิเสธที่จะอับอาย เพราะความคิดของพวกเขาได้กลายเป็นความชั่วอย่างต่อเนื่อง ดังที่ประวัติของโนอาห์เป็นภาพแทนไว้ และเช่นเดียวกันโดยห้องแห่งภาพลักษณ์ในการอันเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนประการที่สองในเอเสเคียลบทที่แปด.

เยเรมีย์ชี้ให้เห็นคนอธรรมที่ไร้ความละอายท่ามกลางประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย “ร้องทูล” “จาก” “เวลา” นั้น ต่อ “ผู้นำทางแห่ง” “รียเยาร์” ของตน ผู้นำทางแห่งรียเยาร์ของแอ็ดเวนติสม์คือศิลาสองแผ่นแห่งฮาบากุกและอัญมณีที่ปรากฏอยู่บนนั้น ความหวังเดียวที่จะหลุดพ้นจากความอธรรมซึ่งกำลังจะนำความตายนั้นแด่คนอธรรมท่ามกลางประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย คือการร้องทูลต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้นำทางในเบื้องต้น ซึ่งมาถึง ณ “วาระสุดท้าย” ในปี 1798

ประเด็นสำคัญในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งหรือองค์ที่สามคือว่า ท่านจะได้รับหรือมิได้รับฝนปลายฤดู ฝนปลายฤดูได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อบรรดาประชาชาติทั้งหลายโกรธเคือง ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

“ในเวลานั้น ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ลำบากจะมาถึงโลก และบรรดาประชาชาติจะโกรธเคือง ถึงกระนั้นก็ยังถูกยับยั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางพระราชกิจของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในเวลานั้น ‘ฝนชุกปลายฤดู’ หรือการขึ้นบานสดชื่นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมา เพื่อประทานฤทธิ์เดชแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และเตรียมธรรมิกชนให้ยืนหยัดได้ในเวลาที่ภัยพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา” Early Writings, 85.

“ฝนปลายฤดู” ซึ่งยังถูกระบุว่าเป็น “ความขึ้นบานพื้นกำลัง” นั้น ได้เริ่มขึ้นเมื่อบรรดาประชาชาติทั้งหลายโกรธเคือง และในเวลานั้นเอง “พระราชกิจแห่งความรอด” ก็เริ่มเข้าสู่การปิดฉาก ทูตสวรรค์ทั้งสี่ในวิวรณ์บทที่เจ็ดทรงเหนี่ยวรั้งลมทั้งสี่ไว้ ขณะที่การประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันกำลังสำเร็จไป และในเอเสเคียลบทที่เก้า พระราชกิจนั้นถูกพรรณนาโดยทูตสวรรค์ที่ทำเครื่องหมายไว้บนบรรดาผู้ที่หอดถอนใจและร้องไห้เพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งได้กระทำกันในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ทูตสวรรค์ทั้งหลายได้เริ่มงานปิดฉากแห่งการทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

งานช่วงสุดท้ายของทูตสวรรค์องค์ที่สามสำเร็จลง ในระหว่างการเทพระพรแห่งฝนชุกปลายฤดู ซึ่งก็คือ “การทรงหัวใจให้สดชื่น” อันเป็นข่าวสารหนึ่ง.

พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “นี่คือที่พักสงบซึ่งเจ้าทั้งหลายจะให้ผู้เหน็ดเหนื่อยได้พัก และนี่คือความชุ่มชื้นสดชื่น” แต่พวกเขามีได้ยอมฟัง อีสยาห์ 28:12

ข่าวสารที่พวกเขาปฏิเสธจะฟังในพระธรรมอิสยาห์นั้น คือข่าวสารที่ถูกประกาศโดยสิ้นที่พูดตะกุกตะกัก และเป็นข่าวสารแห่งการทดสอบซึ่งเป็นตัวแทนของระเบียบวิธี “บรรทัดต่อบรรทัด”

แต่พระวณะของพระยาห์เวห์เป็นแก่พวกเขา ดังนี้ กฎเกณฑ์ซ้อนกฎเกณฑ์ กฎเกณฑ์ซ้อนกฎเกณฑ์ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิดหนึ่ง ที่นั้นหน่อยหนึ่ง เพื่อให้พวกเขาเดินไปแล้วหงายล้มลง และถูกทำให้แตกหัก และติดบ่วง และถูกจับไป เพราะฉะนั้น จงฟังพระวณะของพระยาห์เวห์เถิด เจ้าคนช่างเยาะเย้ย ผู้ครอบครองชนชาตินี้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า “เราได้ทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และกับแดนมรณาเราได้ตกลงกันไว้แล้ว เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านเข้ามา มันจะไม่มาถึงเรา เพราะเราได้ให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้ซ่อนตัวอยู่ใต้ความมูสา” อีสยาห์ 28:13-15

พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสารแห่งการหยุดพักและความชุ่มชื้น (ฝนปลายฤดู) อันเป็นเหตุให้พวกเขา “เดินไป และหงายหลังล้มลง และถูกหักทำลาย และติดบ่วง และถูกจับไป” นั้น ได้ทรงประทานแก่ “คนมักเยาะเย้ย ผู้ปกครองชนชาตินี้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม” เยรูซาเล็มคือสถานที่ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ทำเครื่องหมายแก่บรรดาผู้ที่ถอนหายใจและร้องคร่ำครวญ และพวกผู้เผาผู้แก่ที่ได้ทรยศต่อความไว้วางใจซึ่งมอบแก่ตนนั้น เป็นพวกแรกที่ล้มลง

“เครื่องหมายแห่งการช่วยกู้ได้ถูกประทับไว้เหนือบรรดาผู้ที่ ‘ทอดถอนใจและร้องคร่ำครวญเพราะบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งปวงที่ได้กระทำกันอยู่’ บัดนี้ทูตสวรรค์แห่งความตายออกไปแล้ว ซึ่งในนิมิตของเอเสเคียลทรงให้เห็นเป็นชายเหล่านั้นผู้ถืออาวุธสังหาร และแก่เขาเหล่านั้นได้มีพระบัญชาว่า ‘จงฆ่าให้สิ้นทั้งคนแก่และคนหนุ่ม ทั้งหญิงพรหมจารี และเด็กเล็ก และพวกผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ใดที่มีเครื่องหมายนั้นอยู่บนตัวเขา และจงเริ่มต้นที่สถานนมัสการของเรา’ ผู้เผยพระวณะกล่าวว่า ‘เขาทั้งหลายจึงเริ่มต้นที่พวกผู้เผาซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศ’ เอเสเคียล 9:1-6 งานแห่งการทำลายเริ่มต้นท่ามกลางผู้ที่ได้ปฏิญาณตนว่าเป็นผู้พิทักษ์ฝ่ายจิตวิญญาณของประชาชน ผู้ยามเท็จเป็นพวกแรกที่ล้มลง ไม่มีผู้ใดจะเวทนาหรือไว้ชีวิต ทั้งชายหญิง หญิงสาว และเด็กเล็ก พิณาสไปพร้อมกัน” สงครามครั้งยิ่งใหญ่, 656.

เราจะดำเนินการกล่าวถึงความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นซึ่งมาถึงในปี 1989 ต่อไป ในบทความถัดไป

“พระองค์ผู้ทรงเห็นลึกลงไปได้ผิวเผิน ผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์ทั้งปวง ตรัสถึงบรรดาผู้ที่ได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่ว่า ‘เขาทั้งหลายมิได้เป็นทุกข์และตกตะลึงเพราะสภาพฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายจิตวิญญาณของตน’ แท้จริงแล้ว เขาทั้งหลายได้เลือกทางของตนเอง และจิตวิญญาณของเขาก็ปีติยินดีในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของตน เราจะเลือกการลงของเขาให้แก่เขาด้วย และจะนำสิ่งที่เขาหวาดกลัวนั้นมาถึงเขา เพราะเมื่อเราเรียก ก็ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเรากล่าว เขาก็มิได้ฟัง แต่เขาได้กระทำความชั่วต่อหน้าต่อตาเรา และได้เลือกสิ่งที่เราไม่ได้ปีติยินดี’ ‘พระเจ้าจะทรงส่งความลุ่มหลงอย่างแรงกล้ามายังเขา เพื่อเขาจะได้เชื่อคำมูสา’ เพราะเขามีได้รับความรักในความจริงเพื่อเขาจะรอดได้ ‘แต่กลับยินดีในความมอธรรม’ อีสยาห์ 66:3, 4; 2 เธสะโลนิกา 2:11, 10, 12.”

“พระอาจารย์จากสวรรค์ได้ตรัสถามว่า ‘จะมีความลงใจเล่าที่ร้ายแรงยิ่งกว่าการหลอกล่อจิตใจด้วยการเสแสร้งว่าท่านกำลังก่อสร้างอยู่บนรากฐานที่ถูกต้อง และว่าพระเจ้าทรงยอมรับการงานของท่าน ทั้งที่ในความเป็นจริงท่านกำลังกระทำหลายสิ่งตามนโยบายของโลก และกำลังกระทำบาปต่อพระยาห์เวห์? โอ้ นี่เป็นการหลอกลวงอันใหญ่หลวง เป็นความลงอันน่าหลงใหล ซึ่งเข้าครอบงำจิตใจ เมื่อมนุษย์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยรู้จักความจริง กลับเข้าใจผิดว่าแบบอย่างแห่งความเป็นพระเจ้าเป็นตัวพระวิญญูญาณและฤทธิ์อำนาจของสิ่งนั้นเอง; เมื่อพวกเขาคิดว่าตนมีและมีเพิ่มพูนด้วยทรัพย์สินสมบัติ และไม่ต้องการสิ่งใดเลย ทั้งที่ในความเป็นจริงพวกเขาขัดสนทุกสิ่ง” Testimonies, volume 8, 249, 250.